

Vélemény

DÉNES
FERENC

SPORTKÖZGAZDÁSZ

KALAPOT LE!

A német futballszurkolók 2005 táján nem kevés aggodalommal tekintettek a hazájukban egy év múlva kezdődő labdarúgó-világbajnokság elé. Nem az előkészületek miatt fájt a fejük, a stadionépítés és az eseményszervezés német precizitással folyt. A válogatottjuk miatt aggódtak.

Nem nagyon ment a csapatnak a felkészülési meccseken. A 90-es évek második felének utánpótlás-válogatottjai – nekik kellett volna adniuk a 2006-os vébécsapat gerincét – egy-egy kivételtől eltekintve nem nagyon tündököltek a korosztályos világbajnokságokon. Klubcsapataik sem szerepeltek valami fényesen, a Bajnokok Ligájában például, bár 2001-ben nyert a Bayern, rá egy évre döntőt játszott a Bayer, utána azonban már nem sok babér termett a német csapatoknak. Panaszkodtak is, hogy az ő kultúrájukban kötelezően kiegyensúlyozott költségvetésekkel nem tudnak lépést tartani a futballvilág 21. századi örült pénzszerűsítésével.

Aztán, kicsit váratlanul, jól szerepeltek a 2006-os vében, és négy évre rá, a dél-afrikai világbajnokságon egyértelmű közönségsikert aratott a német csapat – nem kevés olyan játékosal a keretben, aki az előző évben megnyerte az U21-es Eb-t. Ezek a fiatalok már javarészt abból az utánpótlás-nevelési programból kerültek ki, amelyet – a kudarcok tapasztalatait leszűrve – a 2000-es évek elején indított a szövetség a klubokkal közösen.

Utánpótlás-nevelés és stadionok – egyszerű és másolható receptnek tűnik a sikerre, és mintha a magyar futballdoktorok is ezt írják fel a honi futball megreformálásra. Kolláth György azonban arra hívja fel a figyelmet, hogy a futballmodellek adaptálásában nem árt figyelemmel lenni a makrogazdasági, szakmai, irányítási, jogi és morális környezetre. Való igaz, a németektől nemcsak a stadionépítést és a Bozsik-programot érdemes átvenni, de megtanulható például az is, hogy az utánpótlás-programokat hosszú távra és közös érdekek mentén kell megfogalmazni, a terveket végre is kell hajtani, és a munkát valóban bele kell tenni a készítésbe, a közösségi forrásokat pedig nem illik ellopni sem a stadionokból, sem a képzési programokból.

És van itt még valami.

Mintha a német példa (is) azt mutatná, hogy hosszú távon csak ortodox, a piaci

realitásoknak megfelelő gazdálkodással, kiegyensúlyozott költségvetéssel lehet eredményes futballkultúrát építeni. A lufit lehet fújni, csak az a baj vele, hogy előbb-utóbb kipukkan. Ne költs többet annál, mint amit a mérkőzésjegyek, médiajogok és kommunikációs platformok eladásából be tudsz szedni! Ha eredményesebb akarsz lenni, szolgálj ki szurkolóidat még színvonalasabban, és meglátod, özönlik majd a nép a stadionodba – minthogy mára a német szórakoztató labdarúgás tudja magáénak a legtöbb helyszíni nézőt –, a közönség vonzza a televíziókat és a hirdetőket. Csilingel a kassza. És már megint a startmezőben állunk.

Én úgy vagyok a német futballal, mint Petőfi a Kárpátokkal. Csodálom, ámde nézni kevésbé szeretem, a „rúgd és fuss” tengersík világában vagyok honn. Ám május 25-én nemcsak szakmai elfogultság okán, hanem az utóbbi hónapban nyújtott teljesítményeik miatt is – ha Isten is úgy akarja és élünk – ott ülök majd a televízió képernyője előtt, hogy részese legyek a Bayern München–Borussia Dortmund Bajnokok Ligája-döntő fantasztikus élményének. Kalapomat leveszem majd, és mélyen meglengetem. Megérdemlik.

Tudatos építkezés

„A németektől nemcsak a stadionépítést és a Bozsik-programot érdemes átvenni, de megtanulható például az is, hogy az utánpótlás-programokat hosszú távra és közös érdekek mentén kell megfogalmazni.”